

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completele pentru soluționarea recursurilor în interesul legii

Decizia nr. 6/2016

Dosar nr. 9/2016

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 492 din 30/06/2016

Ionuț Mihai Matei - vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele Completului

Mirela Sorina Popescu - președintele Secției penale

Lavinia Curelea - președintele Secției I civile

Roxana Popa - președintele delegat al Secției a II-a civile

Ionel Barbă - președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Mariana Ghena - judecător la Secția penală

Rodica Cosma - judecător la Secția penală

Leontina Șerban - judecător la Secția penală

Ioana Alina Ilie - judecător la Secția penală

Florentina Dragomir - judecător la Secția penală

Anca Mădălina Alexandrescu - judecător la Secția penală

Geanina Cristina Arghir - judecător la Secția penală

Lavinia Valeria Lefterache - judecător la Secția penală

Ștefan Pistol - judecător la Secția penală

Ana Maria Dascălu - judecător la Secția penală

Cristina Rotaru-Radu - judecător la Secția penală

Angela Dagne - judecător la Secția penală

Ioana Bogdan - judecător la Secția penală

Rodica Aida Popa - judecător la Secția penală

Paula C. Pantea - judecător la Secția I civilă

Sorinela Alina Macavei - judecător la Secția I civilă

Mărioara Isailă - judecător la Secția a II-a civilă

Nela Petrișor - judecător la Secția a II-a civilă

Gabriela Elena Bogasiu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Viorica Trestianu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 9/2016 este legal constituit conform dispozițiilor art. 473 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 27² alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Ionuț Mihai Matei.

La ședința de judecată participă doamna Georgina Bodoroncea, procuror în cadrul Biroului de reprezentare, Serviciul judiciar penal, Secția judiciară din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Florin Nicușor Mihalache, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, conform art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții Militare de Apel privind "stabilirea întinderii efectelor Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale a României, după publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, cu referire la infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal."

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, doamna procuror Georgina Bodoroncea, a arătat că există un punct de vedere unitar cu privire la problema de drept supusă judecătii, excepție făcând doar trei

decizii ale Curții Militare de Apel pronunțate de același complet, situație în care a apreciat că nu sunt întrunite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 471 alin. (3) și art. 472 din Codul de procedură penală și a solicitat respingerea, ca inadmisibil, a recursului în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții Militare de Apel prin Adresa nr. A2444 din 23 decembrie 2015.

Președintele completului, domnul judecător Ionuț Mihai Matei, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Colegiul de conducere al Curții Militare de Apel, prin Adresa nr. A2444 din 23 decembrie 2015, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 471 din Codul de procedură penală, pentru a se pronunța asupra următoarei probleme de drept ce a primit soluționări diferite la nivelul completelor de apel din cadrul instanței: "stabilirea întinderii efectelor Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale a României, după publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, cu referire la infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal."

2. Examenul jurisprudenței Curții Militare de Apel

2.1. Într-o primă interpretare, unele complete de judecată ale Curții Militare de Apel au reținut că prin declararea ca neconstituțională a sintagmei "la momentul prelevării mostrelor biologice" din cuprinsul art. 336 alin. (1) din Codul penal nu se realizează o dezincriminare a infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, fapta respectivă rămânând incriminată chiar și în lipsa unei intervenții din partea legiuitorului după pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 732/2014.

Singura consecință produsă prin absența intervenției legiuitorului rezidă în faptul că stabilirea îmbibației alcoolice nu se mai face pe baza valorii pe care o are alcoolemia la momentul prelevării mostrelor biologice, ci în funcție de valoarea alcoolemiei din timpul conducerii vehiculului pe drumurile publice.

2.2. Într-o a doua interpretare s-a reținut că după data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 732/2014 în Monitorul Oficial al României, Partea I, respectiv 27 ianuarie 2015, instanța va constata că sunt incidente dispozițiile art. 4 din Codul penal privind aplicarea legii penale de dezincriminare, astfel încât, deși fapta imputată există, aceasta nu mai este prevăzută de legea penală, ipoteză prevăzută în art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, care prin aplicarea art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală atrage achitarea inculpatului.

3. Opinia Colegiului de conducere al Curții Militare de Apel este în sensul că, prin declararea ca neconstituțională a sintagmei "la momentul prelevării mostrelor biologice", nu s-a realizat o dezincriminare a infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, aceasta fiind, de altfel, și opinia majorității judecătorilor instanței.

4. Punctul de vedere exprimat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este de respingere, ca inadmisibilă, a sesizării Curții Militare de Apel, întrucât pe calea recursului în interesul legii nu pot fi interpretate efectele deciziilor Curții Constituționale, având în vedere că instanțele judecătorești sunt chemate să le aplice la cazul dedus judecății, într-un mod conform cu considerentele acestora.

Un alt argument în susținerea soluției de respingere îl reprezintă, în opinia Ministerului Public, și împrejurarea că problema de drept semnalată de instanța militară nu a primit în practică dezlegări diferite, în condițiile în care hotărârile judecătorești provin de la aceeași instanță.

În acest sens, examenul jurisprudenței naționale în materie a evidențiat existența unei interpretări unitare a dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal după publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014, instanțele judecătorești pronunțând, prin hotărâri definitive, soluții de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei ori de amânare a aplicării pedepsei pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, relevante în acest sens fiind cele 802 din cele 805 anexe transmise de Ministerul Public.

Ca atare, instanțele au stabilit că declararea neconstituțională a sintagmei "la momentul prelevării mostrelor biologice" nu a avut drept consecință dezincriminarea infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, ci doar o modificare a textului, în sensul înlăturării din cuprinsul său a prevederilor neconforme cu legea fundamentală.

În aceste condiții se constată că, într-o opinie unanimă, instanțele judecătorești au reținut ca relevantă valoarea alcoolemiei din momentul conducerii vehiculului, întrucât data săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal este cea a depistării în trafic a conducătorului auto, având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește 0,80g/l pur sânge.

Din analiza hotărârilor de achitare cuprinse în anexele transmise de Ministerul Public a rezultat că soluțiile definitive de achitare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe au fost întemeiate doar pe insuficiența probatoriului în determinarea alcoolemiei la momentul conducerii vehiculului.

Prin excepție, la nivelul Curții Militare de Apel au fost pronunțate, de același complet, un număr de trei hotărâri definitive de achitare, întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, în cuprinsul cărora s-a reținut că, după data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014, art. 336 alin. (1) din Codul penal nu mai conține condiția de incriminare în ceea ce privește momentul la care este necesară existența îmbibației alcoolice în sânge, pentru a se putea constata întrunirea elementului material al laturii obiective a infracțiunii.

Contrar acestei opinii, în cadrul aceleiași instanțe au fost identificate două decizii date de complete diferite, în calea de atac a apelului, prin care s-au pronunțat soluții de condamnare sau, după caz au fost menținute asemenea soluții pentru săvârșirea infracțiunii incriminate de art. 336 alin. (1) din Codul penal.

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

Judecătorul-raportor a opinat în sensul că recursul în interesul legii promovat de Colegiul de conducere al Curții Militare de Apel nu este admisibil, întrucât nu îndeplinește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 471 și 472 din Codul de procedură penală, având în vedere că la nivelul instanțelor judecătorești nu există practică neunitară cu privire la problema sesizată.

6. Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorul-raportor și dispozițiile legale aplicabile în materie, reține următoarele:

Dispozițiile legale relevante:

a) Codul penal

Art. 336. - Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe

"(1) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă. [...]"

b) Codul de procedură penală

Art. 471. - Cererea de recurs în interesul legii

"(1) Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție sau colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.

(2) Cererea trebuie să cuprindă soluțiile diferite date problemei de drept și motivarea acestora, jurisprudența Curții Constituționale, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Curții Europene a Drepturilor Omului sau, după caz, a Curții de Justiție a Uniunii Europene, opiniile exprimate în doctrină relevante în domeniu, precum și soluția ce se propune a fi pronunțată în recursul în interesul legii.

(3) Cererea de recurs în interesul legii trebuie să fie însoțită, sub sancțiunea respingerii ca inadmisibilă, de copii ale hotărârilor judecătorești definitive din care rezultă că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit de instanțele judecătorești."

Art. 472. - Condițiile de admisibilitate

"Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează la cerere."

Jurisprudența Curții Constituționale:

Prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015, s-a decis că sintagma "la momentul prelevării mostrelor biologice" din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională, întrucât "lipsește de previzibilitate norma de incriminare, în condițiile în care principiul respectării legilor și cel al legalității incriminării impun legiuitorului să legifereze prin texte suficient de clare și precise pentru a putea fi aplicate, inclusiv prin asigurarea posibilității persoanelor interesate de a se conforma prescripției legale.

(...) Elementul material al laturii obiective a infracțiunii reglementate de art. 336 alin. (1) din Codul penal se realizează prin acțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge. Îmbibația alcoolică este procesul de pătrundere a alcoolului în sânge, consecința fiind provocarea unei stări de intoxicație (alcoolică).

(...) Condiția ca îmbibația alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge să existe la momentul prelevării mostrelor biologice plasează, astfel, consumarea infracțiunii la un moment ulterior săvârșirii ei, în condițiile în care de esență infracțiunilor de pericol este faptul că acestea se consumă la momentul săvârșirii lor. Odată cu oprirea în trafic încetează starea de pericol pentru valorile sociale ocrotite de dispozițiile art. 336 din Codul penal, astfel încât, raportat la momentul prelevării mostrelor biologice, tragerea la răspundere penală nu se justifică. Stabilirea gradului de îmbibație alcoolică și, implicit, încadrarea în sfera ilicitului penal în funcție de momentul prelevării mostrelor biologice, care nu poate fi întotdeauna imediat următor săvârșirii faptei, constituie un criteriu aleatoriu și exterior conduitei făptuitorului în vederea tragerii la răspundere penală, în contradicție cu normele constituționale și convenționale mai sus menționate."

Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală:

Prin Decizia nr. 24 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 869 din 20 noiembrie 2015, s-a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la "conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) Cod penal", întrucât problema de drept astfel cum a fost ridicată prin încheierea de sesizare "se caracterizează printr-o doză mult prea mare de generalitate, ce împiedică identificarea exactă a chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită. În principiu, decelarea conținutului constitutiv al unei infracțiuni implică, întotdeauna, o examinare esențialmente teoretică a normei de incriminare, examinare plasată însă, mai degrabă, în sfera unei dezbateri doctrinare, ce nu se confundă, în mod evident, cu activitatea de interpretare efectivă a legii.

Or, identificarea conținutului constitutiv al infracțiunii deduse judecății nu comportă o veritabilă dificultate, dacă este rezultatul unei interpretări a dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal în lumina cunoștințelor de specialitate juridică și a experienței profesionale a magistratului, dar și în contextul considerentelor Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale. Aceasta deoarece, la paragrafele 25-27 ale deciziei menționate, elementele de conținut constitutiv ale infracțiunii analizate sunt descrise cu o claritate ce nu lasă loc unui minim echivoc. În plus, în considerentele încheierii de sesizare, curtea de apel a reținut ea însăși, cu exactitate, forma actuală a normei de incriminare, cu toate elementele relevante de conținut.

(...) Efectele deciziilor Curții Constituționale nu pot fi interpretate, în procesul de aplicare a legii, de către alte instituții ale statului, întrucât un atare demers ar genera o știrbire a competenței sale exclusive în materie. Prin urmare, instanțele judecătorești nu trebuie să interpreteze efectul deciziei, ci să aplice acea decizie într-un mod conform considerentelor sale la cazul dedus judecății, demers pe deplin posibil și în speța de față."

Completul competent să judece recursul în interesul legii reține că, în virtutea rolului său constituțional conferit de art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală, instanța supremă asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești prin cele două mecanisme instituite de Codul de procedură penală, respectiv recursul în interesul legii și procedura pronunțării hotărârilor prealabile.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 471 și 472 din Codul de procedură penală aplicabile în materia

recursului în interesul legii rezultă că pentru a se apela la un asemenea mecanism de unificare a practicii judiciare trebuie îndeplinite mai multe condiții de admisibilitate.

Promovarea recursului în interesul legii se realizează de către unul dintre titularii prevăzuți în mod expres de art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală, cerință ce este îndeplinită în cauză, având în vedere că instanța supremă a fost sesizată de către Colegiul de conducere al Curții Militare de Apel.

Cererea, așa cum arată art. 471 alin. (2) din Codul de procedură penală, trebuie să cuprindă anumite elemente de conținut, respectiv enunțarea soluțiilor diferite date problemei de drept și motivarea acestora, jurisprudența Curții Constituționale, a Înaltei Curții de Casație și Justiție, a Curții Europene a Drepturilor Omului sau, după caz, a Curții de Justiție a Uniunii Europene, opiniile relevante din doctrină, precum și soluția ce se propune a fi pronunțată în recursul în interesul legii, aspecte care formal se regăsesc în cuprinsul prezentei sesizări.

Condiția esențială pentru promovarea recursului în interesul legii ce rezultă din analiza coroborată a dispozițiilor art. 471 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală și ale art. 472 din Codul de procedură penală o reprezintă existența unei probleme de drept soluționată în mod diferit de instanțele judecătorești, prin hotărâri definitive, ce trebuie dovedită prin anexarea acestora la cererea formulată de titularul sesizării.

Raportând această din urmă cerință la datele concrete ale cauzei, Completul competent să judece recursul în interesul legii constată că ea nu este îndeplinită.

Astfel, Colegiul de conducere al Curții Militare de Apel și-a fundamentat sesizarea pe trei hotărâri judecătorești definitive prin care s-a dispus achitarea, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, ca urmare a dezincriminării acesteia prin Decizia Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015, soluții pronunțate la aceeași dată (15 octombrie 2015) și de același complet de apel din cadrul instanței militare, precum și pe două decizii penale de condamnare intrate în puterea de lucru judecată date de complete diferite de la nivelul aceleiași instanțe.

Din cele menționate rezultă că problema de drept supusă atenției completului competent să judece recursul în interesul legii nu a primit interpretări diferite în practica judiciară a instanțelor judecătorești la nivel național, așa cum impun dispozițiile art. 471 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală și ale art. 472 din Codul de procedură penală, ci a fost soluționată diferit de către complete din cadrul aceleiași instanțe, iar opinia că infracțiunea prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal a fost dezincriminată prin declararea ca neconstituțională a sintagmei "la momentul prelevării mostrelor biologice" a fost îmbrățișată doar de un singur complet de apel.

Această împrejurare se deduce și din analiza anexelor 1- 805 atașate punctului de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, transmis prin Adresa nr. 3.324/C/3.162/III-5/2015 din 2 martie 2016, care evidențiază caracterul unitar al jurisprudenței în materie, întrucât au fost identificate un număr de 802 soluții definitive de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei ori de amânare a aplicării pedepsei pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, pronunțate de instanțele judecătorești din țară, ulterior datei de 27 ianuarie 2015, când a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69, Decizia Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014.

Sub același aspect este de menționat că din cele 805 hotărâri judecătorești transmise de Ministerul Public, doar trei au fost de achitare, fără ca acestea să se fundamenteze pe argumentul dezincriminării infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal ca efect al deciziei instanței de contencios constituțional care face obiectul prezentei sesizări, ci pe caracterul insuficient al probatoriului cu privire la dovedirea valorii alcoolemiei stabilite de lege pentru existența acestei infracțiuni.

De altfel, și în jurisprudența instanței supreme ulterioară datei de 27 ianuarie 2015 au fost identificate hotărâri de condamnare definitivă sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal. Mai mult, problema semnalată prin prezentul recurs în interesul legii a făcut și obiectul unui recurs în casație în care s-a invocat cazul de casare prevăzut de art. 438 alin. (1) pct. 7 din Codul de procedură penală, susținându-se dezincriminarea infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015, cale de atac ce a fost respinsă ca nefondată.

În acest context, Completul competent să judece recursul în interesul legii face trimitere la propria sa jurisprudență, respectiv Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite nr. 6 din 20 septembrie 2010 prin care a fost respinsă

sesizarea Colegiului de conducere al Curții de Apel Craiova privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. c) și e) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, întrucât s-a constatat că "existența practicii neunitare este evidențiată exclusiv prin hotărâri pronunțate de instanțele din raza Curții de Apel Craiova, fără a se demonstra că astfel de situații s-au întâlnit și la nivelul altor curți de apel.

În acest caz însă au fost stabilite alte modalități de rezolvare decât cea reglementată prin dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă.

Jurisprudența neunitară existând la nivelul unei singure curți de apel, rezolvarea divergențelor de opinii în sensul unificării practicii judiciare se poate face prin discutarea problemei de drept în cadrul adunării generale, în condițiile prevăzute de art. 51 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu completările și modificările ulterioare, nefiind necesară punerea în mișcare a mecanismului reprezentat de promovarea recursului în interesul legii."

Având în vedere argumentele expuse, se constată că nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate reglementate de norma procesual penală în materia recursului în interesul legii, sens în care în temeiul art. 473 și 474 din Codul de procedură penală, raportat la dispozițiile art. 471 alin. (3) din Codul de procedură penală, Completul competent să judece recursul în interesul legii va respinge ca inadmisibilă sesizarea Colegiului de conducere al Curții Militare de Apel.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții Militare de Apel privind "stabilirea întinderii efectelor Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014 a Curții Constituționale a României, după publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, cu referire la infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de art. 336 alin. (1) Cod penal."

Obligatorie, conform dispozițiilor art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședința publică de la 16 mai 2016.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător IONUȚ MIHAI MATEI

Magistrat-asistent,
Florin Nicușor Mihalache